

ската махала. Ефремовъ се подсетилъ да испрати на Казанлъжъ нашиѣ болни и ранени, които лѣжеха въ дѣвическото училище. Изъ града дойдоха на позицията още нѣколко граждани, въ това число и стопанина на къщата, въ която живѣѣ генералъ Столѣтовъ, да попитатъ и лично да се убождатъ за положението на работата ни. На мръкване, при запаленитѣ наоколо села, съгледдохме като че се движеше въ приятелската войска успорѣдно на южната страна на града. Мирише на зло, оставаше или да се мре, като отбраняваме града съ 5000 души противъ цѣла армия, или пѣкъ за срамъ да отстъпимъ, като оставимъ да разграбятъ града, жителитѣ да избиятъ.

Азъ се приближихъ до генерала Столѣтова и му казвамъ: «Ваше прѣвосходителство, чини ми се, че сутрѣ ще се повтори минало годишния Джюнисъ въ Сърбія!» — «Е, полковникъ де-Прерадовичъ, вий винаги сѣ злото предвиждате! Въ това врѣме пристигна пратеникъ отъ генералъ Гурко да извѣстие, че Нова Загора е взета, и че той, Гурко, ще пристигне съ отряда си сутрѣ рано.

Всички се зарадваха, всѣкой вѣрваше, че като престигне главния отрядъ, ний не само ще противоустоймъ, нъ и ще отблъснемъ Сюлеймана. Генералъ Столѣтовъ съвѣтва своите домакини да остане въ града. Българетѣ които бѣха дошли отидоха да зарадватъ населението съ щастливото извѣстие.

Азъ отидохъ да комендантствувамъ съ надѣжда на пълнъ успѣхъ, за несъмненното спасяване на града и жителитѣ. Подъ самия градъ бѣха разположени, освѣнъ казацитѣ 2-та и 5-та дружини съ 4 планински оржия, които дошлите отъ позицията, а пѣкъ на позицията, за отбрана на истокъната и юго-истокъната страни. останале 1-та и 3-та дружини съ кавалерията, конната батарея на Ореуса и единъ взводъ на сотника Пономарева. Капитанъ Ефремовъ дойде съ менъ въ града, въ качество на помощникъ. Въ конака стои само една дежурна рота, отъ която трѣбваше да се проводи единъ взводъ на Черпанския пѣтъ, а за надгледване надъ турскитѣ махали въ града, вземахъ при себѣ си още една рота отъ 2-та дружина, подъ командата на капитана Волгина, която